

லிப்ட் இல்லாத மாடிகளில் ஏறி மயின்றாவது தட்டுக்கு வந்து கோலிங் பல்லை ஒலித்தபோது வழக்கம்போல அப்பாதான் கதவதை திறந்தார். இதனை அவள்க்காக மனமுவந்து சிய்யும் ஒரு உதவிப்போல இதற்காகவே காத்துக் கொண்டிருப்பவர்போல பல்லை ஒலித்த மாதிரி திலயே கதவதை திறந்து கண்களால் இரக்கமாகச் சிரித்துக் கொண்டு தோன்றுவார். அவருக்கு இதயத்திலிருந்து சுரந்து வரும் இந்த இரக்கத்தை தவிர வேறு எதையும் தரமுடியவில்லை. குடும்பத்தில் மிகத் தவளாகப் பிறந்த இந்தப் பெண் நாற்பது வயதாகியும் இன்னும் ஒருத்தன்கு வாழ்க்கைப் படாமல் தன்குடும்பத்துக்காக உழைத்துப் போடுகிறாளே என அப்பா இரக்கப்படுவது போலிருக்கும்.

அலுவலகத்தில் நாளம்ழுவதும் காய்ந்த அலுப்பு... பஸ் நரிசல்களில் நசுங்கிய சினம்... மாடிகளில் ஏறிவந்த களபைப் பு எல்லாம் அப்பாவின முகத்திலுள்ள கருணையைக் கண்டதும் பறந்துவிடும். அவர் முகதரிசனத்தைப் பற்றுக்கொண்டே வீட்டினுள் நுழையும்போது ஒரு புத்துணர்ச்சிகிடைக்கும்.

உள்ளே வந்ததும் கதவை ஓசைப்படாது சாத்திவிட்டு வந்து அப்பா கதிரையில் அமர்ந்துகொள்வார். நாளம்ழுவதும் அந்தக் கதிரையே அவருக்குத் தஞ்சம். அதனால்தான் அதற்கு அப்பாவின கதிரை எனப் பெயர் வந்தது. வளிக்கடே காது அடங்கிப்போகும் கார்லில் அடிக் கடிச் சீரூமுவார். யாருடனும் பசேவது குறைவு. அப்படி இருந்தவாறே எத்தனை விடயங்களுக்காகக் கவலைப்படுகிறாரோ? வரிசையாகப் பற்றெடுத்த ஐந்து பெண்களுக்கும் உரிய காலத்தில் கல்யாணம் செய்துவகைக் க முடியவில்லையே என்ற கவலையில் தோய்ந்து... அவரது முகம் எப்போதும் மன்னிப்புக் கோருவது போன்றதொரு பாவனையில் மாறிப்போய் விட்டது.

அறையுட் சின்ற மஜேயிற் கைப்பையைப் போட்டாள். சீரூப்பை ஒரு பக்கம் கழற்றிவிட்டு கட்பிலில் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்தாள். அதுடபிள் பட்டெ. இரவில் அந்தக் கட்பிலில் தங்குகைகளில் ஒருத்திச் சீர்ந்து பகிர்ந்துகொள்வாள்.

அம்பிகா பக்கத்தில் படுத்தாளென்றால் தொல்லதான். உறக்கம் வரும் வரை அலுப்புக் கொடுப்பாள. வயதுக் குரிய பக்குவம் இல்லாதவள்போல சீறும் பிள்ளைமாதிரி விளையாடும் பெண். இந்த வயதிலும் விளையாடும் வட்டிக்கையும் இவள்க்கு வணெட்டியிருக்கிறது. இப்பிவால்கில் முப்பத்தாந்து வருடங்களாகக் கழித்த பெருமனை இவள்க்கு உண்டு. அப்பாவுக்கு மயின்றாவது சிலேவம்.

அம்பிகாவைப் பார்த்தால் ஆச்சரியமாயிருக்கும். இவளது நெஞ்சைக் கவலகைகளே நெருடுவதில் லயை? பட்டுத்திருக்கும் போது கொஞ்சுவாள். 'ஆருக்கோ கிடகைக் கவணேட்டிய சான்ஸ் எல்லாம் எனக்குக் கிடகைக்குது' என்று கபறிக் கொண்டே அவளகைக் கடட்டியணதை துப் பட்டுப்பாள்.

'அக்காதான் எங்களுக்கு அம்மா..!' என அம்பிகா அடிக் கடி சொல்வாள். அம்பிகா சொல்வதைக் கேட்கும் போது சந்தோசமாகவும் இருக்கும். வதேனயைக் கவும் இருக்கும். உரிய காலத்தில் மணமுடித்திருந்தால் அவள் இப்போது மட்டு நான்கு குழந்தைகளுக்குத் தாயாகியிருக்கலாம். கற்பனகைகளுக்கு ஓர் எல்லையில் லபைப் போலிருக்கிறது. கல்யாணத்துக்கே ஓர் வழியகைக் காணவில் லலை. அதற்குள் நான்கு குழந்தைகள் என்ற கணக்கு வறே. அந்தக் கணக்கை நினதை து மனதுக்குள் சிரித்தாள். அதுதான் அவளுக்கு மிகவும் சாத்தியமான காரியம். மனதுக்குள் சிரிக்க முடியும். மனதுக்குள் உரத்து அழ முடியும். மனதுக்குள் நினதை துத் துடிக் க முடியும். பொங்கிக் குமுற முடியும் - வளையே வறே விதமாகக் கீறிய ஓர் முகத்துகைக் காட்டியபடி!

எட்டாமற்போன இல்லற வாழ்வு நினையில் வருகையில் ஓர் வதேனயைக் கொந்தளிப்பு மனதில் மதோதுகிறது. அடுத்த கணமே மனம் சமாதானமும் அடகிறது. அவள் மணமுடித்துக் கொண்டு போயிருந்தால் வாழ்வு இவர்களிலிருந்து பிரிந்து 'தானும் தனது குடும்பமும்' என்றாகிப் போயிருக்கும். பிறகு இந்தப் பண்களையார் ஆதரிப்பார்கள்? அம்பிகா அவளை அம்மா என்று சொல்லுகிறாள். குடும்பத்தில் மட்டித் தவள் என்பதற்காக அப்படியொரு ஸ்தானத்துதை தருகிறாளா? அல்லது துணயைற்ற தங்கள் வாழ்வில் அக்காதான் ஆதரவாகவும் துணயைக் கவும் இருக்க முடியும் என நம்புகிறாளா? கடவுளே இந்தப் பண ஜனெ மங்களுகக் கனெ ஓவ்வொருத்தன் வந்து வாய்க் கமாட்டானா?

தனக்கனெ இனி ஓர்வன் வரமாட்டான் என்பது அவளுக்குத் தரெயும். இந்த வாடிப்போன முகமும் ஓட்டிய கன்னங்களும் குழிவிழுந்த கண்களும் யாருக்குத் தவேை?

'அக்கா கொஃப்பி!'

திரும்பியபோது கையில் கோப்பியுடன் சாந்தா - அவளுக்கு நரே இளயைவள். பண்கள் என்ற பெயருக்கு இலக்கணமாக இந்தச் சிலயை சதெுக்கிய சிற்பி ஓர் தவறுதலயையும் சயெ துவிட்டான். இதன் முகத்தில் சகோகத்துதை மட்டுமே வடித்து வதை துவிட்டான். இது சிரிக்காதா என்று மீண்டும் மீண்டும் இதன் முகத்துதை பாரக்கத் ததோன்றும். இது சிரிக்காமலே குசினிக் குப் போய் விடும். அலுவலகத்துதையும் குசினியயையும் தவிர வறே எதயைமே இது கண்டதில் லலை. ஓய்வு ஒழிச்சல் இதுக்குத் தவேையில் லலை. இதன் முகத்தில் வாரக்கப் பட்டுள்ள சகோகத்துதை துடதை துச் சபெப்பனிட ஓர் கை வந்து சரோதா?

'வசைச்சிட்டுப் போம்மா! பிறகு குடிக் கிறன்.'

'கொஃப்பி ஆறப்போகுது. கதெயிலை எழும்பிக் குடியுங்கோ!' மஜேயையில் கோப்பியை வதை துவிட்டு வளையறேனாள் சாந்தா.

முகத்தை அலசிக்கொண்டு வரலாம் என எழுந்தாள். தண்ணீர் பட்டால் கொஞ்சம் உற்சாகம் ஏற்படும். கண்ணாடியின் முன்னே சென்று தலையைக் கோதிவிட்டாள். தலைமூடி நரபைபதற்கு இது ஒரு வயதல்லத்தான். ஆனால் கவலகையும் பிரச்சினகையும் கபினால் முடிநரகைகும்மாம்!

பிரச்சினகைள் வாழ்க்கையுடன் இரண்டறக் கலந்து வருகின்றன. இரூபத்தொரு வயதிலயே குடும்ப பாரததபை பகிரந்து சும்பதற்காக உத்தியோகம் பார்க்கக் கொழும்புக்கு வந்தாள். உத்தியோகம் பிரச்சினகைக்குத் தீர்வா அல்லது பிரச்சினையா என்று இப்போது புரியவில்லை. உத்தியோகம் பணத்ததைத் தருகிறது! எல்லாப் பிரச்சினகைளின் அடிப்படையே அதுதானே! அப்பாவிடம் 'அது' இரூந்திரூந்தால் அவளசை சம்பாதிக்க அனுப்பியிருக்கமாட்டார். நரே காலத்தூக்கு ஒருத்தனின் கயிலை பிடித்துக் கொடுத்து திரூப்பார். பணப் பிரச்சினையைத் தீர்க்கலாமென நூழைந்த உத்தியோகம் இப்போது பிரச்சினையாகத் தெரிகிறது. அதிகாலையிலயே எழுவது... அசத்தீர் முன்னரே அவதி அவதியாகச் சம்பைப்து... பைபில் தண்ணீர் நிறுபுபுக் முதல் அல்லது அரை குறதைத் தண்ணீரில் குளிப்ப்து... அந்த நரேப் பற்றாக குறையில் உடதுணிகள் பாத்திர பண்டங்கள் கழுவவணைபிய்து.. மதியத்தூக்கான சாப்பாட்டபை பார்சலில் எடுத்துக் கொண்டு எதையாவது வாயிற்புட்டு விழுவங்கியது பாதி விழுவங்காதது பாதியாக மசினபைபுடல் ஓடவணைபுடும். பஸ்சிறுக்குள் முதுகை முறித்துக்கொண்டு நிற்கவணைபுடும். அலுவலகத்தில் கண்டவனுக்கெல்லாம் புன்சிரிப்பில் முகஸ்துதிக்க வணைபுடும். தனக்குச் சம்பந்தமேற்ற பணைகளையெல்லாம் தலையில் புட்டுக் கிழிக்கவணைபுடும். இவையெல்லாம் பணத்தூக்காகத்தானே? மாலையில் வந்தால் திரூம்பவும் சமயைலும் துவயைலும் காத்தூக்கிடக்கிறது. சீ... இவையெல்லாம் என்ன சும்மை?

இவை ஏன் தனக்குச் சும்மையாகப் படுகிறது என யுசித்திரூக்கிறாள். அன்றாட கடமகைள் வாழ்வின் தேவகைள் என்பதை அறிவாள்.

உத்தியோகம் மனதில் ஒரு பாகத்தை நிறைவு செய்துகொண்டிருக்கிறது என்பதும் உண்மை. மற்றவர்களில் தங்கியிருக்காமல் தனது தேவகைகூக்குத் தானே சம்பாதிப்ப்து...

ஆனால் பிஞ்சுபெடிகளைப் புலவும் புள்ளினங்களைப் புலவும் அவளையும் இயற்கைதான் இவ்வூலகூக்குத் தந்தது. பிப்பதயையும் காய்ப்பதயையும் இயற்கை அவளூக் கும்மாத்தான் அளித்திரூக்கிறது. கொஞ்சிக் குலாவும் பறககும் இயல்புகளை இயற்கை அவளூக் கும் சரேத்தூத்தான் கொடுத்து திரூக்கிறது! நஞ்சூக் குள் அன்னறூ அன்னறூ எரியும் இந்த அக்கினியை எப்படி அமூக்கி வதை திரூப்ப்து? இப்படி எரியும் ஜுவாலையை நஞ்சூக் குள் சும்ந்தூக் கொண்டு வறூ கடமகைளில் ஈடபுடவது எப்படி?

அவளூக் குத் தெரியும்... தங்ககைகளும் சலித்துப்புனாரகைள் என்று! அவர்களூக் கும் உத்தியோகம் சலித்துப்புய்விட்டது. ஐவாலை நஞ்சூக் குள் மட்டுமில்லை... உடலிலும் பற்றிக்கொண்டு எரிகிறது. அதை அணதை தூக் கொள்ள கல்யாணம் ஒரு தீர்வாயிருக்கலாம். கல்யாணம் தேவைபுடுகிறது என்று எந்தப் பணைதான் வாய்திறந்து சொல்வாள்?

அப்பாவூக்கு அவர்களகைக் கரைசரேத்திடவும் முடியவில்லை... ஒரு கரை காணும் வரை படிக் கவகைகவும் முடியவில்லை. அப்பாவின சலவகூக் கு அவர்களூக் கு ஏதூ சிறூ

சிறு உத்தியோகம் வாங்கிக் கொடுக்கத்தான் போதுமானதாக இருந்தது. அப்பா ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே கொழும்பு உத்தியோகக் காரனாகத்தான் இருந்தார். ஒரு கிளறிக் கல் சவேன்ற ஆக இருந்துகொண்டு கொழும்பில் தனது சீ வியபாட்டையும் பார்த்து.. ஊரிலே குடும்ப சலவின்னங்களுக்கும் ஈடுகொடுக்க முடியவில்லை. அந்த இக்கட்டிலும் ஏன் ஐந்து பெண்களைப் பற்றெடுத்துத் தார் என்ற இரகசியம் அவருக்குத்தான் தெரியும். அல்லது அந்த இரகசியம் அவருக்குத் தெரியாதோ என்னவோ!

பாவம் அப்பா... தன் பிள்ளைகளுக்காக உழைத்துழைத்தே உருக்குலநெத்துப்போனார். அரச சவேயிலிருந்து ஓய்வுவெடுத்த பின்னரும் தனியார் கொம்பனிகளில் அறுபத்தேழு வயது வரை வலை செய்தவர். பிறகு யாருக்கும் அவரைத் தேவைப்படாமற் போயிற்று! பிள்ளைகளுக்குத் தனது துணை தேவைப்படாமென கொழும்பிலேயே தங்கிவிட்டார்.

வெளியே முன்கட்டத்தில் அப்பா சரூமிக் கொண்டே படுத்துத் திருப்பதைப் பார்த்தால்.. தங்களுக்குக் காவலுக்காகப் படுத்துத் திருப்பது போலிருக்கும். அந்தச் சரூமல் இரவில் மட்டும் - தனது பிரசன்னத்தைத் தெரியப்படுத்துவதுபோல சற்று உரத்து... ஆனால் யாருடைய உறக்கத்தையும் இடையிற்றுச் செய்யாத மாதிரிக் கேட்கும். அப்பா இரவில் உறங்குவதில்லை போலிருக்கிறது. என்ன... இந்தப் பெண்களையாராவது வந்து இழுத்துக்கொண்டு போய் விடுவார்கள் என்றா உறக்கம் கெடுகிறார்? அப்படி இழுத்துக் கொண்டு போனாற்தான் என்ன?

அம்பிகா ஒரு தடவை பச்சைப்படியே சொன்னாள்.

'பெட்டையாளுக்கு வயது வந்துவிட்டால் துணைக்கு மாப்பிளையைத் தேடிக் குடுக்கிறதை விட்டிட்டு அப்பா இன்னும் எங்களுக்குக் காவல் இருக்கிறார்!'

அம்பிகா இப்படி அப்பாவைக் குறை சொல்வதுபோலக் கதையைத் தது உறக்கங்கள் தடவைபட்டும் போன ஓர் இரவிற்தான் - கட்டிலிற்படுத்துத் திருந்தவாறே அலுவலகக் கதைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.. சிலர் திருமணம் முடித்த கதைகளும் வந்தன. இவள்மலே ஒரு கண் வதைத் திருந்த நசேன் பின்னர் இன்னொருத்தியை நசேத்து முடித்துக் கொண்டாள். அம்பிகாவை அது பரிய இழப்பாக வருத்தியது. தனக்கு மடித்த அக்காமார் இருக்கும் போதுதான் எப்படிச் செய்வது என்று அவனிடம் கேட்டாளாம்!

'மடசைசி! என்னட்டை ஒரு வார்த்தை சொல்லியிருக்கலாமே? இப்பிடி ஓராளை ஓராள் பார்த்துக்கொண்டிருந்துதான் எல்லாரும் கிழவியாய்ப்போறீங்கள்! வலிய வந்ததை வீணாய் விட்டபியே!'

'இல்லையக்கா! அந்தாளுக்குத் தேவையான காசைக் குடுக்க உன்னட்டை வழியிருக்கோ? சீ தனத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் ஒருத்தன் வந்தால் அது அற்புதமல்லவோ!'

அவள் வாயடைத்துப்போனாள். பக்கத்திற்படுத்துத் திருந்தபடியே அம்பிகாவின் தலையைத் தடவிக் கொடுத்துள். மென்மையான குரலில் 'அப்பா பாவம்!... நீ அவரைப் பசோதனை!' என்று மட்டும் சொன்னாள். அப்போது அம்பிகா மிக்க உறிஞ்சி விம்மத் தொடங்கினாள். அந்த அழுகை அப்பாவைக் குறை சொன்னதற்காகவும் இருக்கலாம்.

அப்பா கபோபம் கொள்ளப்பட வணேட்டியவரல்ல என்பது அம்பிகாவாக்கு தரெயுமெனவும் அவளாக்குத் தரெயும். அம்பிகா ஆற்றாமையுணர் விற்தான் அப்படிப் பசேயிராக்கிறாள். அப்பா தங்களுக்காக அலயாத அலசைச்சலில்லை. 'இந்தப் பிள்ளைகளை ஓவ்வொருத்தனரகையில் பிபிச்சுக் கொடுக்க வணேடும்' என இராப்பகலாக உறக்கமின்றித் திரிந்தவர்! அவரது தபிரதிஷ்டமோ அல்லது அவளது தபிரதிர்ஷ்டமோ.. மாப்பிள்ளை தடேத் தடொடங்கியபோது அவளது வயது முப்பத்தை எட்டியிருந்தது. கொஞ்சமாவது பொருள் பண்டத்தசைச்சரேக்காமல் எப்படிக் கலயாணம் பசேவது? பொருளிலார்க்கு இவ்வலகம் இல்லலை - இவ்வலகில் மாப்பிள்ளையும இல்லலை!

அவளாக்குத் தவேயான வயதில் மாப்பிள்ளை தடேய்யபோது பணம் அதிகமாகத் தவேபைப்பட்டது. பணம் குறயைக்கபிடய இடங்களில் அவளவைிட அவளது தங்கைகள் தவேபைப்பட்டது. அவள் இராக்கும் போது அவளாக்குப் பின்னவே வந்தவர்களுக்கு எப்படிச் சயெவது என்பது அப்பாவின வாதம். இப்படியே காலங்கள் கரயைபணைகளின் வயதும் அதிகரிக்க... இப்பிடி இப்பிடி பல சாட்டுகள்... கலயாணச் சந்தயையில் அவர்களது தகுதியை குறதைத்துக் குறதைத்துத் தடங்கல்களை ஏற்படுத்துதி விட்டன. இப்போ அப்பாவும் ஓயந்து போனார்.

முகத்தலை அலசிக்கொண்டு வந்து கபோப்பியை எடுத்துள்ளார். அது ஆறிப்போயிருந்தது. ஆறிய கஞ்சி பழங்கஞ்சியாம். அது போலத்தான் கபோப்பியும்! எல்லாமே அப்படித்தான்.

ஆறுவதற்கு முன்னரே குடிக் காமல் விட்டது அவளது தவறுதானே? குடிக் கக கிடகை காமலே போவதவைிட ஆறிய பிறகாவது கிடகை கிறதே என ஆறுதலடயை வணேட்டியதுதான். விரும்புவது கிடகை காவிட்டால் கிடதைத்ததை விரும்பலாம்.

கபோப்பியை அருந்தியவாறு ஜன்னலுட வளெய்யே பார்த்தாள். பறந்து போகக்கபிடய வானவளெய் தரெயவில்லை. அடக்கடக்காக நரெருக்கமாகக் கட்டப்பட்ட மாடிக் கட்டிடச் சுவர்கள் தான் தரெய்தன.

சில பழயை கட்டிடங்களில் சிற்பங்கள் கட்டச் சடுதுக்கியிராக்கிறார்கள். நடுஞ்சை நிமிர்த்திக் கொண்டு நிற்கும் பணை சிற்பங்கள். அவர்களாக்குச் சிறகுகள் கட்ட இராக்கிறது. அகல விரித்துப் பறப்பதுபோல..! கட்டிடங்களின் உச்சியிலே! முற்காலத்தில் பணைகள் பறந்திருப்பார்களோ? ஏன் இப்போதும் தான் வீதிகளில்... அலுவலகங்களில்... கடற்கரகைகளில்... வாகனங்களில் எல்லாம் பறக்கிறார்கள். அவர்களபைபோல ஏன் அவளாக்கும் பறக்க முடியவில்லை?

அந்த மாடிகளின் உச்சியில் இலயைதுதிர்ந்த அன்ரனா மரங்கள்! அவற்றில் மலர்ந்திருக்கும் பறவகைகள்! சிறு மொட்டுகளாக அமர்ந்திருக்கும் சிட்டுக்கூருவிகள். காற்றில் வடிபித்துப் பறக்கும் பிம்பஞ்சுகளைபை போல 'ஓன்யுவர் மாக் - கறெ - சறெ - ரபி - கோ!' சொல்லி ஓரே நரேத்தில் அவயைலைலாம் எழுந்து பறக்கின்றன! அவற்றபைபோல ஏன் அவளாக்கும் பறக்க முடியவில்லை?

'அகிலா!'

அப்பாவின்குரல் - திரும்பினாள்.

அறகைக்கதவநீக்கியபடி நின்றார். அவள் எப்போது வளெய்யே வருவாள் எனப் பார்த்துப்

பார்த்து பொறுமையை கொள்ளாமல் தடீ வந்தவர் போல.. திறந்த கதவினாட்டு தோன்றினார். என்ன அலுவலாயினும் அப்பா யாரையும் தடீ அறகைக் கு வந்ததில்லை. தவேயானவர்கள் போய்த் தனெட்டும் வரையில் முன்கட்டத்தில் அவரது கதிரையிலேயே தவமிருப்பார்.

'இந்தாமமா!' நீட்டிய அவர்களையில்... கடிதம்!

கடிதமென்றதும் நடுஞ்சு ஓரமுறை திடும்பென அடித்தது - ஊரிலிருந்து வந்திருக்கக்கட்டும். அம்மா எழுதியிருப்பாள் - அம்மாவின் கடிதங்களெல்லாம் பொருளாதாரப் பிரச்சினையை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகத்தான் இருக்கும். அதனாற்தான் முதற் 'திடும்'. ஓவ்வொரு கடிதங்களிலும் தவறாமல் 'இந்தப் பிள்ளைகளெல்லாம் யாரிட்ட சாபமோ நித்திய கன்னிகளாகவே இருக்கிறார்கள்..!' என அழுது ஓய்வாள். அம்மா எழுதுவதைப் பார்த்தால் இந்தக் குறைகளைத் தீர்க்க ஒரு மார்க்கம் புரியாமல் அவளிடம் முறையிடவதுபோலவும் இதற்கெல்லாம் அவள்தான் ஒரு வழிகாட்டவணேட்டும் என்பதுபோலவும் இருக்கும். வாசித்து முடித்ததும் பெருஞ்சுமையென மனதில் ஏறி வருத்தும்.

ஊரில் அம்மாவாடனிருக்கும் கட்சிப் பெண்களிருவரும் தங்கள் வல்லமையைக் கெட்டியவாறு ஏதோ சம்பாதிக்கிறார்கள் - பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பது தயைவலவேலை இப்படி.. அவர்கள் பாட்டைப் பார்த்துக் கொள்ளக் கட்டிய அளவுக்கு! எனினும் அம்மாவைக் கு இங்கிருந்தும் மாதாந்தம் அனுப்பிவைக்கவேண்டும். சற்று தாமதித்தாலும் கடிதம் வந்துவிடும். அம்மா சீட்டும் பிபிக்கிறாளாம். பிள்ளைகளுக்குக் காகத்தான் சமீபிப்பு. இந்தப் பெண்களையாராவது ஓவ்வொருத்தனுடைய கையில் கொடுத்துக் கரையேத்துவிடலாம் என்ற நம்பிக்கை அம்மாவைக் கு இன்னும் இருக்கிறது! அப்படியொரு நம்பிக்கை தங்களை எல்லோருடைய மனங்களிலும் ரகசியமாக இருக்கிறது என்பது அவளுக்குத் தெரியும். குருவிகளைப் போல அவர்களும் சகேரிக் கிறார்கள் - பாங்குப் பத்தகங்களில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக! அந்தக் கட்டளையை அவள்தான் அவர்களுக்கு இட்டவள்.

'உழைக்கிறதையெல்லாம் சிலவகளுக்குக் கெண்டு கொட்டாமல் உங்களுக்குங்களுக்கு எண்டும் ஏதாவது சமீபிச்சு வையுங்கோ.. ஒரு நேரத்திலை உதவும்.'

அவர்களெல்லாம் கனவா கண்டுகொண்டிருக்கும் அந்த அற்புதமான 'ஒரு நேரம்' எது என்பதைக் கடவாளும் மறந்து விட்டாரோ என அடிக் கடியோசித்திருக்கிறாள். அதனால் தனக்கென்று ஒரு பாங்குப் பத்தகத்தைப் பற்றி அவள் எண்ணியதில்லை.

கடிதத்தை வணேட்டுவதற்கே பயமாக இருந்தது. அப்பா அறகைக் கே தடீ வந்தபடியால் சயெதி பாரதிரமானதாக இருக்கலாம். அதைத் தாங்கிக் கொள்ளும் தரையத்தை முதலில் மனதில் ஏற்றிக் கொள்ளவேண்டும். எல்லோரும் பெரியவர்கள் ஆகும் போது ஏன்தான் குடும்பத்தில் பிரச்சினைகள் பெருகுகின்றனவோ? அப்பா உழைத்துச் சாப்பாட்டு போட மிகக் குமட்டும் வரையிடப்போட்டு சிறு பிள்ளைகளாக விளையாடித் திரிந்த நாட்கள் எவ்வளவு ஆனந்தமானவை! பரவம் மலர்ந்த போது எங்களுக்குக் கு ஒரு வாழ்க்கை வரும் என்று... எங்கள் குடும்பம் இப்படி அமையும் என்று கனவா கண்ட நாட்கள் எவ்வளவு இனிமையானவை. அந்த நாட்களெல்லாம் கனவா கனவாகவே போய் விட்ட இப்போது ஓவ்வொரு நாட்களும் ஏதோ பிரச்சினையைக் கொண்டு வருவதுபோலிருக்கிறது. கடிதம் வந்தால் வாசிக்க முதலே ஊரில் என்ன

பிரச்சினையையோ.. ஊரில் உள்ள தங்கைகள் ஏதாவது ஏறாக் குமாறான காரியம் செய் திருப்பார்கள் என றலெல்லாம் திடும்! திடும்!

அப்பா அவளிடம் கடிதத்தைக் கொடுத்தபோது அவரது கைவிரல்கள் நடுங்கின. அவரது கண்களில் நீர் ததும்பி சூராக் கமடறைத் த கன்னங்களில் ஓட முடியாது நின்றது.

'இந்தாம்மா! சதானந்தன் எழுதியிருக்கிறான்!'

அவளாக் குப் புரியவில்லை.

'எந்த?'

'என்னம்மா சதானந்தனை மறந்திட்டாயா..? நடராசன் ர மகன். பிரான்சுக் குப் போனான்...?'

'ஓ..!'

அப்பாவின் நண்பர் நடராஜாவின் மகனை அவள் மறந்துதான் போனாள். பத்து பதினாறு வருடங்களாக் கு முன்பிருந்தே அவனது பழக்கமும் தொடர்பும் விட்டுப்போயிற்று. ஊரில் அவர்களது வீட்டுக் கு அண்மையிற்தான் சதானந்தனின் வீடும் இருந்தது. விருத்திரிந்த பரவம் முதலே அவர்கள் வீட்டுக்கு சமனெக் கிடந்தவன். சரேந்து விளையாடுவான். ஒன்றாகச் சாப்பிடுவான். இந்த வீட்டில் ஒரு ஆண்பிள்ளை இல்லாத குறையைத் தீர்த்து வைத்தவன் என்றும் சொல்லலாம். வீட்டுக்குத் தவேயான சகல உதவிகளையும் செய்வான். கடகண்ணிக் குப் போய் வருவான். பணிகள் ஏதாவது அலுவலாக வளையிடங்களாக் குப் போகும் போது அவனும் துணையாகப் போய் வருவான்.

அப்போது அவளாக் கு வயது இருபதாக இருக்கலாம் என்று ஞாபகம். ஒரு மழை நாள் பொழுது இருண்டுகொண்டிருந்த நேரம். ஓரே குடையில் அவளை நனயாது அழைத்து வந்த அவனது கை ஒழுங்கையின் தனிமை வந்ததும் மதுக் குப் பக கமாக வளர்த்து அவளது இடையை அணைத்தது.

இந்த வித்தியாசத்தை உணர்ந்ததும் அவள் சிலிர்த்துப்போனாள். நடுக்கத்துடன் அவளை விட்டு விலகி மழையில் விரைவாக நடக்கத் தொடங்கினாள். அவளை அழைத்துக் கொண்டே சதானந்தன் பின்னே ஓடிவந்தான். அந்த சம்பவத்துக் கு அன்றோடு முற்றுப்புள்ளி ஏற்பட்டது. அது அவர்களிருவருக் குமிடையில் மட்டும் இரகசியமாக இருந்தது மறந்தது. அதற்குப் பிறகு அவள் அவனைத் தவிர்த்துக் கொள்கிறாள் என்பதை உணர்ந்ததும் அவனும் விலகிக் கொண்டான். அவன் வழக்கம் போலவே வீட்டுக் கு வந்து போனாலும் அவர்களாக் கு கிடையில் ஓர் இடவளையி விழுந்திருந்தது.

இது நடந்து இரண்டொரு வருடங்களின் பின் மீண்டும் அந்தப் பித்தம் கிளம்பியது. அவள் கொழும்புக் கு வலைகை காக வந்த புதிதில் சதானந்தன் தனது நிலைப்பாட்டை பிணமாக விபரித்து ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தான். அவளை மனப்பிரவமாகக் காதலிப்பதாகவும் கல்யாணம் செய்ய விரும்புவதாகவும்.

அவள் கழம்பிப் போனாள். சதானந்தனுக்கும் ஏறக் குறையை அவளையே வயதாகவே இருக்கும். ஏற்கனவே நடந்த சம்பவம் அவ்வப்போது அவளுக்கு உள்ளக் கிளர்ச்சியைத் தந்ததும் உண்மையே. என்னும் அதற்கு அவனது வயதுக்கோளாறுதான் காரணமென பரிசுபடும் தாமல் விட்டிருந்தாள். சதானந்தனின் காதற் கடிதம் மனப்போராட்டங்களில் மிழ்கடித்துத் தடும்பாற வதைத் தது.

சிறுபராயம் கடந்து யுவப் பருவத்தில் காலடி எடுத்து வகைக்கும் அந்தக் காலகட்டத்தில் தான் அவள் குடும்பப் பொறுப்புகளையும் சும்மகளையும் உணரத் தொடங்கியிருந்தாள். வீட்டில் எல்லோருக்கும் வயிராச சாப்பாடு போடும் வகை தனது உழைப்பு போதாது திண்டாடிகிறார் அப்பா. ஐந்து பெண்களையும் மடியில் நெருப்பப்போல கட்டி வைத்துக்கொண்டு அழுது தீர்க்கிறாள் அம்மா. இதையெல்லாம் கவனியாது அவள் சூயநலங்கொண்டவளாக ஒருவனோடு தன்பாட்டைப் பார்த்துக்கொண்டு போய் விடலாமா? அவளது ஆரூயிர்த்தங்களைத் திசையே தெரியாத ஒரு பாதையில் நிற்பதைப் போலிருக்கிறது. இந்நிலையில் அவர்களதைப் பிரிவதென்பது முடியாத காரியம். காதலாவது கல்யாணமாவது...?

அவள் உழைக்கவேண்டும். இந்தக் குடும்பத்தின் நிலையை சற்றேனும் சீர்செய்து எல்லோருக்கும் ஒரு வாழ்க்கையை நிச்சயப்படுத்திக் கொள்வதற்கு அப்பாவோடு சேர்ந்து அவளும் உழைக்கவேண்டும்.

தனது முடிவை அவனுக்கு எழுதிவிட்டாள். பின்னர் அவன் தனது உத்தியோக நிமித்தம் கொழும்புக்கு வந்தபோது சொன்னது ஞாபகமிருக்கிறது.

‘எண்டகைக்கண்டாலும் நீங்கள் ஓமெண்டு சொல்லுவாரை நான் காத் திருப்பனே.’

இரண்டோ மின்று வருடங்களின் பின்னர் சதானந்தன் பிரான்சுக்குப் போய் விட்டதாக அறிந்தாள். இப்போது சதானந்தனின் கடிதம் அப்பாவைக் கு வந்திருக்கிறது!

கடிதத்தின் சாரப்படி... பிரான்சில் நன்றாக உழைத்து தனது குடும்பப் பொறுப்புகளையெல்லாம் தீர்த்து வைத்துவிட்டதாகவும் இப்போது நல்ல வசதியாக இருப்பதாகவும் எழுதியிருந்தான். வீட்டில் பழகிய பழைய நாட்களை நினைவுகூர்ந்து எல்லோரையும் சுகம் விசாரித்திருந்தான்! ‘அப்போது என்ன உங்கள் மகன்போலக் கருதி நீங்களெல்லாம் என்மலே அன்பு சலுத்தியதை மறக்க முடியாது. அப்படி நெருக்கமாகப் பழகியதாற்தான் உங்கள் கஷ்டநஷ்டங்களையும் உணர்ந்திருக்கிறேன். நீண்ட நாட்கள் தொடர்புகள் இல்லாவிட்டாலும் நண்பர்கள் மிலம் உங்கள் குடும்ப நிலைமைகளையும் அறிவனே. மகன்போலக் கருதிய என்னை மருகனாக நீங்கள் ஏற்றுக்கொண்டால் இந்நிலையில் உங்களுக்கு உதவி செய்ய முடிந்ததே என்று சந்தோசமடைவனே. எனக்கும் வயது நாற்பதாகிறது. எனது எதிர்காலத்தைப் பற்றியும் சிந்திக்கவேண்டும். பிரான்சை விட்டு இன்னும் ஒரு மாதத்தில் வரத் தீர்மானித்துள்ளனே. கல்யாணம் செய்துகொண்டு ஊரோடு தங்கும் எண்ணம். எனது விருப்பத்துக்கு உங்களுக்கோ அல்லது வீட்டில் வேறு யாருக்கும் மறுப்பிருக்காது என்ற நம்பிக்கையுடன் சீக்கிரம் வந்து சந்திப்பனே!!

அவளது மயிர் சிலிர்த்தது.

சற்று நேரம் மிச்சு வாங்க மறந்தவள் போல நின்றாள். ‘யி ஆர் கிரடே!’ என

இதயத் திலிருந்து மஃசு வளிபபட்டது. வறண்டுபோயிருந்த இதழ்களையெல்லாம் கிணர்ந்து மனம் காற்றில் வடித்தது. பிம்பஞ்சாயப்பறந்தது. 'ஒன்யுவர் மாரக்-கறெ-சறெ-ரெடி-கரோ!' சொல்லிவானவளியில் பறந்துபோனது.

கூலிக்கும்போது பாட்டு வந்தது. பாடிப்பாடிக் கூலித்தாள். ஷவரதைத் திறந்துவிட்டு ஆனந்தமாக நின்றாள். 'அப்பாவோட இதைப்பற்றிக் கதைக்க வேணும்...' அவளாக்கூச சங்கடமாயிருந்தது. அப்பா எதுவானாலும் அவளோடு கலந்து பசேசி அவளாடையை ஆலோசனையைக் கேட்டுத்தான் ஒரு தீர்மானம் எடுப்பார். அதுபோலத்தான் அவளும். ஆனால் இதைப்போய் எப்படி அவரிடம் கதைப்பது? ஒருவளையே அவராகவே அவளது விருப்பத்தைக் கேட்பாரோ? கேட்டால் நல்லதாகிப்போய்விடும். 'சரி உங்கட விருப்பப்பிச் செய்யுங்கரோ!' என்று சொல்லிவிடலாம். கரும்பு தின்னக் கபிலியும் வேண்டாமா - அப்பாவாக்கூ! அவளாக்கூச் சிரிப்பு வந்தது. அந்தச் சிரிப்பு மனதிலிருந்து உடனே துமிக இயல்பாக உதிர்ந்தது. நடுநடுநாளையக் கூப்பிறகு இப்படியொரு நிஜமான சிரிப்பு. சுகமான சிரிப்பு.

இரவில் கட்டிலில் அம்பிகா அவளையே அணைத்துப் படுத்தபோது கவலையாயிருந்தது. அம்மா மாதிரியாம்! அம்மாமாதிரிப் பண்ணுக்கூக் கல்யாணம்! கடிதம் வாசித்தவளையே மூதல் புதுசாகப் பித்த மலர்போல தன்னிடத்தில் பிறந்திருந்த புத்தூணர் வையும் உற்சாகத்தையும் எண்ணி வடிகமடந்தாள். ஆசையாரைத்தான் விட்டுவதைத்தது? மந்திரவித்தபேல அந்தக் கடிதம் ஏன் தன்னையே இளமையே திரும்பச் செய்தது என எண்ணினாள். இந்தப் பிள்ளைகளில்லாம் எப்படியாவது போகட்டும் என்று கைவிட்டுப் போகலாமா?

அன்றைய இரவு உறக்கத்தைத் தர மறுத்தது. பல இரவுகளில் பல காரணங்களாக்காக உறக்கம் கடுவதுண்டு. மனம் ஓடிந்து கவலையில் மழ்கும் இரவுகள். என்னடா வாழ்க்கை... என்னடா வாழ்க்கை என விரகத்தியில் விழிக்கும் இரவுகள். கற்பனையே நினையுகளில் கருட்டு எண்ணங்களில் ஏங்கும் இரவுகள். அன்றைய இரவு சதானந்தனைப் பற்றிய பலவித நினையுகளையே தந்தது.

எவ்விதமாக யோசித்தாலும் கல்யாணத்துக்கூச் சமமதம் சொல்லுவதுதான் புத்திசாலித்தனம் எனத்தோன்றியது அவளாக்கூ! அவள் மணமுடிக் காமல் இருக்கும் காரணத்துக்காகவே தங்குகையின் சம்பந்தங்கள் பலமுறை தடைப்பட்டிருக்கின்றன. இப்போது வரும் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி அவள் முடித்துக் கொண்டால் தங்குகையாக்கூ வழி விட்டதாகவும் இருக்கும். சதானந்தன் நல்ல வசதியாக இருப்பதாக எழுதியிருக்கிறார். ஒருவளையே அவர்கிட்ட தங்குகையின் கல்யாணங்களாக்கூ உதவி செய்யக் கூடும். எல்லாவற்றுக்கூ மலோக அவளாக்கூ இருப்பது வருடங்களாக்கூ காத் திரும்பவரின் காதலையே எப்படி உதாசீனம் செய்வது?

நாட்கள் ஒன்றிரண்டினையே கடந்துகொண்டிருந்தன. அப்பாவோ இதுபற்றி மஃசுத்தனனும் விடவில்லை. கடித்ததை அவளிடம் கொடுத்ததோடு சரி. தனது கட்டமை முடிந்துவிட்டது என்பவர்போல் மெளனியாக இருக்கிறார். அவளால் இருப்புகொள்ள முடியவில்லை. இது அவளது கடையே பஸ். இதையே தவற விட்டுவிடலாமா?

மாலையில் வலையை விட்டு வேளையே கேட்க வேண்டுகூ வந்தாள். அறையே உள்ளே அடனந்து கிடக்காமல் அப்பாவுடன் அடிக் கடி பசேச்சுக் கொடுத்தாள். அப்பா கடித்ததை வாசித்தபிறகுதானே அவளிடம் தந்தவர். அதுபற்றி தனது அபிப்பிராயத்தை

இன்னது இப்படி என்றாவது சொல்லலாமே?

அப்பா எத்தனையோ சம்பந்தங்களைப் பச்சிப் பச்சி எதுவுமே நிறைவேற்றாமல் போனதால் மனமுடனந்துபோனவர். 'நான் ஒரு துரதிஷ்டகாரன். நான் பச்சிக்கொண்டு வந்து இந்தப் பிள்ளையான்கு ஒரு நன்மையான காரியமும் ஓப்பறவில்லை. இனிமேல் இந்த விஷயத்தில் நான் தலையிடப் போறதில்லை!' என முன்னொருமுறை சொல்லியிருக்கிறார். அதுதான் காரணமாக இருக்கலாம். அப்படியானால் அப்பாவுடன் தானாகவே இவ்விடயத்தை பச்சுவதும் கட்டாதுதானே என்றும் அவள் மனம் பதேலித்தது.

இப்படியே சொல்லிக்கொண்டிருந்தால் யார்தான் இதைப் பச்சி முடிவடையுப்பது? அப்பா இயலாத தன்மையினால் முன்னர் அப்படிக் கறியிருக்கலாம். பிள்ளையின் கல்யாணமென்றால் அப்பாவுடன் பச்சாமல் வேறு யாருடன் பச்சுவது? மூதலில் அவரது சம்மதத்தையும் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அப்பாவின் மனப்பிரவமான ஆசீர்வாதம் கிடகைகாமல் அவள் எதையும் செய்யமாட்டாள். சரி! அப்பாவுடன் பச்சலாம் என்றால் யாரைத் துதுக்கு அனுப்புவது? தங்கைகளிடம் இதைச் சொல்லவே கச்சமாக இருக்கிறது. 'இந்தப் பினையும் பால் குடிக் குமா..!' என அம்பிகாசீண்டுவாள். வேறு வழியில்லையென்று தானாகவே போய் அப்பாவின் கால்களில் விழுந்து விடுவோமா? 'எனக்கு இது வேண்டும்... இது விருப்பம்.. அது விருப்பம்...' எனச் சிறு பராயத்திற்கிட்ட அப்பாவிடம் கட்டத்தில்லை! என்னால் முடியாதப்பா..! அவரே வந்து அப்பாவுடன் கததைதுக்கொள்ளட்டும்! மாமனும் மரமகனும் பட்டபாடும்! எனத்தன்னசை சமாதானப்படுத்துவதுபோல மனதுக்குள்ளாகச் சொன்னபோது அவளுக்கு ஒருவித இன்பக் குமுறல் ஏற்பட்டது.

0

அலுவலகம் முடிந்ததும் சில நாட்களில் மார்க்கெட்டுக்குப் போய் தவேயான பொருட்களை வேண்டி வரும்பொழுது இரவாகிவிடும். அசதியுடன் மாடிப்படிகளில் ஏறி பல்லை ஒலித்தபோது கதவைத் திறந்தது வழக்கத்துக்கு மாறாக ஒரு புதுமுகம்! கண இமதைது மடிய கணப்பொழுதில் முன்னே புன் சிரிப்புடன் தோன்றுவது புதுமுகமல்ல... சதானந்தன் என்பது அவளுக்குப் புரிந்தது.

மின் ஒளியில் சதானந்தனின் 'சவே' செய்யப்பட்ட முகம் பளிச்சென ஜொலித்தது. 'ஹலோ!' தடமாற்றத்துடன் ஒரு புன்னகையை வலிந்து உதிர்த்துவிட்டு விடுக்கென அறையுள் நுழைந்தாள்.

நாடி நரம்புகளில் துடிப்பு உடலெங்கும் மின்சாரம்போல் பரவியது. கதிரையில் அமர்ந்தாள். மச்செடுக்கும் வீச்சு நெஞ்சைப் பிளந்துகொண்டே வெளிவரும் போலிருந்தது. நன்றாகக் கதிரையிற் சாயந்து கண்களை மட்டி நிதானமாகக் காற்றை உள்ளிழுத்து இலகு நிலையடைய முயற்சித்தாள். உடல் நடுங்குவதுபோலவும் ஒருணர்வு தட்டியது. கையிரண்டையும் சேர்த்து இறுகப் பொத்தினாள். 'ரிலாக்ஸ்... ரிலாக்ஸ்!' என மனதுக்குக் கட்டளையிட்டாள்.

என்ன இது? கடித்ததைக் கண்டநாள் மூதல் 'சதா' எப்போது வருவார் என்றுதானே அவள் ஏங்கிக்கொண்டிருந்தாள். அல்லும் பகலும் அலுவலகத்திலும் வீட்டிலும் படுக்கையிலும் அவரது நினைவுகளில் தானே ஊறிப்போயிருந்தாள். அவர் வந்ததும் எப்படி எப்படியெல்லாம் பச்சவேண்டும் என்ன பச்சவேண்டும் என்ன மாதிரி 'டறஸெ'

செய்துகொள்ளவணேடும் என்றெல்லாம் கற்பனை செய்திருந்தாள். இப்போது ஏன் இந்தத் தடும்மாற்றம்? கதவதைத் திறந்து 'ஹலோ' என்று சொன்னவருக்கு ஒரு வார்த்தைகட்டப் பசோமல் உள்ளே வந்துவிட்டாளே! 'இவள் பழைய அதே திமிர் பிடிச்ச அகிலாதான்...' என்று எண்ணியிருப்பாரோ? இல்லலை! அகிலாவாக்குத் திமிரில்லை என்று அவரிடம் யாராவது சொல்லமாட்டார்கள்?

'அக்கா கொஃப்பி!'

திரும்பிப் பார்த்தபோது சாந்தா தொடர்ந்து கட்டைகள்.

'வந்திருக்கிற ஆளதைத் தெரியுமோ?'

'தெரியும் | என்பதுபோல அவள் தலையைசதைத்துப் புன்னகைத்தாள். 'கள்ளி' என்பது போல ஒரு சிரிப்பு சாந்தாவிடம் மலர்ந்தது. அந்தச் சோகமான முகத்திலும் ஒரு சிறிய மலர்வு நிகழ்ந்திருப்பதைக் காண முடிந்தது.

"அப்பா உங்களதைத்தான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்!" என்றவாறு சாந்தா வளையறையினாள்.

'ஐயோ என்னால் முடியாதப்பா..!' எனத் திரும்பவும் நடுக்கம். சட்டான கோப்பியை எடுத்து மடமடவெனக் குடித்தாள். பாத்றுமுக்குட் சின்று குளிக்க ஆரம்பித்தாள். தன்னை மறந்து உடுத்த புடவையுடனே நெடுநரேமாகக் குளித்துக்கொண்டு நின்றாள். எவருடைய முகத்திலும் விழிப்புதே இயலாத காரியம்போற்றோன்றியது. வளையே வரப் பயமாக இருந்தது. யாராவது வந்து கதவதைத் தட்டுவார்களோ?

இந்த நரேத்தில் அம்மா கட்ட இருந்தால் எவ்வளவு ஆறுதலாக இருக்கும். உணர்ச்சிக் குமுறல்களைக் கொட்டி ஒருமுறை அம்மாவைக் கட்டிப்பிடித்து அழுது தீர்க்கலாம். அம்மா அவளை அணைத்து அழைத்துப் போவாள்.

டர்ஸெ் செய்துகொண்டு வளையே போகலாமா? அல்லது அப்பா கட்டிபிட்ட பிறகு போகலாமா எனச் செய்வதறியாது நின்றபோது அம்பிகா அறையுள் வந்தாள்.

'அப்பா எவ்வளவு நரேமாய்ப் பார்த்துகொண்டிருக்கிறார் போங்கோ.'

வயது எத்தனையானாலும் கல்யாணமென்றதும் புதுமணப் பெண்ணுக்குரிய நாணமும் பக்குவமும் வந்துவிடும் போலும்! வலிந்து இயல்பை ஏற்படுத்தியவாறு முன்னே சின்று சதானந்தனுக்கு நசேமான புன் முறுவலை மலர்த்தி கதிரையில் பவ்யமாக அமர்ந்தாள்.

சதானந்தன் முதலில் கதையை ஆரம்பித்தார்.

பத்து பதினாந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் பார்த்த சதானந்தன் அல்ல அவர். முன்னைய துருதுருப்பு குறும் புத்தனம் எல்லாம் காணாமற் போயிருந்தது. மிக நிதானமாகக் கதையைத் தார். முகத்தில் அமைதியான ஆதிரிக் கும் கண்கள்.

அவளால் நிறையப் பசேமுடியவில்லை. தலையைசவையில் அல்லது சூருக்கமாகச்

சம்பாசித்தாள். கதகைகள் வளர்ந்து விடயத்துக்கு வந்தார் சதானந்தன்.

'நான் அப்பாவோடே எல்லாம் கதகைச்சிட்டன். அவருக்கு விருப்பம்தான். ஆனால் உங்களோடே கதகைச்சு முடிவெடுக்கட்டாம்.'

அவள் பதிலளிக்கவில்லை. இதில் இனி முடிவெடுக்க என்ன இருக்கிறது என மனதுக்குள் நினைத்தாள்.

'பழைய சம்பவங்களை நினைக்கிறீங்கள் போல இருக்கு..! அதெல்லாம் ஒரு விளையாட்டுப் புத்தி. அதை பரிசுபடுத்தமாட்டீங்கள் என்று நினைக்கிறேன்!' எனச் சதானந்தன் சொன்னதும் அவள் அசந்து போனாள். உண்மையில் அச்சம்பவம் நினைவில் வந்துதான் 'இனி முடிவெடுக்க என்ன இருக்கிறது' என எண்ணிக்கொண்டிருந்தாள்.

'நோ... நோ..!' எனச் சிரித்து தனது நசேத்தை உணர்த்தினாள்.

'உங்களுக்குத்தான் என்னைப் பிடியாதே..? அதுதான் கதகைக்க யோசனையாயிருக்கு..!'

இது என்ன சீண்டுதல்? புதுமணப் பண்ணின் நாணம் திரும்ப வந்த தலையைக் குனித்தது. சதானந்தனும் மௌனமாக இருப்பதை உணர்ந்து மீண்டும் நிமிர்ந்தாள். 'சொல்லுங்களே..!'

'நான் அனுப்பின கடிதம் பார்த்தீங்கள் தானே?' அவனது கண்கள் அபிநயித்தன.

'இனியும் காலத்தகைக் கடத்தாமல் ஒரு கலியாணம் செய்து நானும் குடும்பம் பிள்ளை குட்டி என்று வாழ்வணும்... உங்கட்குடும்பக் கஷ்டமும் எனக்குத் தெரியும்.'

அந்த முகத்தை நன்றி பரிகாசம் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தாள்.

'உங்களுக்கு ஆட்சேபனை இல்லையென்றால்... நான் அம்பிகாவகைக் கட்டலாமென்று நினைக்கிறேன்.'

மின்தடையெறபட்டு விளக்குகள் அணைந்தன. ஓரேகும்மிருட்டு. ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்க்க முடியவில்லை. ஒருவரையும் தெரியவில்லை. ஓரே ஒரு கணம்தான். மீண்டும் மின்சாரம் வந்து வெளிச்சமறேபட்டது.

சடூதியாக இருளைப் பார்த்து அந்தக் கணத்திலேயே வெளிச்சத்தைப் பார்த்தால் அது இன்னும் பிரகாசமாக இருப்பதுபோலப் பிரமையாகவாமிருந்தது.

அதிர்ச்சியில் உறந்துபோன முகத்தில் மலர்ச்சியகைக் கீறினாள்.

□□□□□□□□ : □□□□□□□□□□□□□□

Written by - சுவாமிநாதன் -

Wednesday, 04 October 2017 16:49 - Last Updated Wednesday, 04 October 2017 17:02

- (வீ ரகசேரி - 1992) -

rajsiva50@gmail.com